

ერთმა გოლმა გადაწყვიტა...

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი. 30 ოქტომბერი.

"დინამო" (თბილისი) – "ზენიტი" (ლენინგრადი) 1:0 (0:0).

"დინამო": გოგია, ხიზანიშვილი, კანთელაძე, ხინჩგაშვილი, მუჯირი, ჩივაძე, მ. მაჩაიძე (ესებუა), კოპალეიშვილი, გუცაევი, დარასელია, წერეთელი.

"ზენიტი": ოლეინიკი, დეგტერევი, ლოხოვი, გოლუბევი, სტრეპეტოვი, ბულავინი, ორლოვი, ბელოვი, მარკინი, მელნიკოვი, ლაზარევი (კლემენტიევი).

მსაჯი: კ. ვიხროვი (კიევი).

დუბლიორები – 3:0.

XIII ტურის მატჩის წინ ლენინგრადელი ფეხბურთელები თავიანთი სატურნირო მდგომარეობით საუესებით კმაყოფილნი ჩანდნენ. საგაზაფხულო ჩემპიონატში მე-13 ადგილის დაკავების შემდეგ, შემოდგომაზე, მათ გაცილებით უკეთ ითამაშეს, ადრევე შეასრულეს მთავარი გეგმა – უმაღლეს ლიგაში დარჩენა, მთელ რიგ შეხვედრებში აქტიურად, შედეგიანად იბრძოდნენ და თბილისში ლიდერთა ჯგუფის ერთ-ერთ წარმომადგენლებად ჩამოვიდნენ.

"ზენიტის" ამოცანა ამ მატჩში ცხადზე ცხადად გამოიკვეთა პირველივე წუთებიდან: მას ფრე უნდოდა, ერთი ქულა. ამიტომ იყო, რომ გუნდმა დაცვაში ხუთი მოთამაშე განალაგა, ნახევარდაცვაში – ოთხი და წინ მარტოდ-მარტო დატოვა ერთი ფორვარდი, მიმდინარე ჩემპიონატის ბომბარდირი – მარკინი.

მარკინი, უდავოდ, კარგი ფეხბურთელია – ათლეტური აგებულებისაა, სწრაფი, მოძრავი, ტექნიკური, ზუსტი დარტყმის მქონე, მაგრამ რას გახდებოდა იგი ასეთ ავტონომიის პირობებში, როცა მისი გუნდის სხვა მოთამაშეები ღრმა ზურგში იყვნენ დანეული, ეპიზოდურად, მხოლოდ შემთხვევიდან შემთხვევამდე თუ გადმოდიოდნენ წინ და იშვიათად აღწევდნენ სრულ იზოლაციაში მყოფ მარკინამდე? ერთი-ორჯერ ეს მოახერხა მელნიკოვმა და ამ დროსაც გადაჭრით ერეოდა საქმეში ხინჩგაშვილი.

ერთი სიტყვით, დინამოელთა მეკარე მთელი ტაიმის მანძილზე უსაქმოდ იყო, გუნდს შეეძლო უხიფათოდ, თამამად გაეშალა იერიშები და 45 წუთის განმავლობაში თამაში ფაქტიურად ცალ კარში მიმდინარეობდა, ოლეინიკის მხარეს.

მაგრამ არც ლენინგრადელთა მეკარეს დასდგომია მაინცდამაინც დიდი ჯათა. მისი მცველები, რომელთა შორისაც განსაკუთრებით გამოირჩეოდა გოლუბევი, თავგამოდებით იბრძოდნენ საჯარიმო მოედანზე, კარგად ეხმარებოდნენ ერთმანეთს და საქმე უშუალო საგოლე მომენტამდე არ მიჰყავდათ.

თბილისელებმა ყველანაირად სცადეს მეტოქის მძლავრი დაცვის დაძლევა, შეტევაში ნახევარმცველები და მცველები ჩართეს, ფლანგებიდანაც განავითარეს იერიში, ცენტრიდანაც, მაგრამ შედეგს ვერ მიაღწიეს.

ცალ კარში გაგრძელდა თამაში მეორე ტაიმშიც. დინამოელები ისევ და ისევ ეძებდნენ გზას წარმატების მისაღწევად, "ზენიტი" ისევ თავის ნახევარზე იყო ჩაკეტილი. თამაში, როგორც ასეთ შემთხვევაში ამბობენ, გაიყინა.

და აი, 67-ე წუთი. იგი მსხნელი აღმოჩნდა მასპინძელთათვის. დარასელიამ კარგად ითამაშა მარცხენა ფლანგზე, მიაწოდა კარის წინ, სადაც მოულოდნელად და სწრაფად

შეიჭრა ჩივაძე. ოლეინიკმა წამით დაიგვიანა წინ გამოსვლა, ჩივაძემ დაასწრო მას და ზუსტად დაარტყა ახლო მანძილიდან – 1:0.

ამ გოლმა გამარჯვება მოუტანა "დინამოს". სტუმრებმა საჩქაროდ შეცვალეს ტაქტიკა, მაშინვე გაათავისუფლეს დაცვითი მოვალეობისგან თავიანთი თავდამსხმელები, მაგრამ მდგომარეობის ხსნა მათს ძალებს აღემატებოდა. თბილისელებმა მინიმალური ანგარიში ბოლომდე შეინარჩუნეს.

რ. ქორიძე.

“ლელო”, 2 ნოემბერი, 1976 წ.